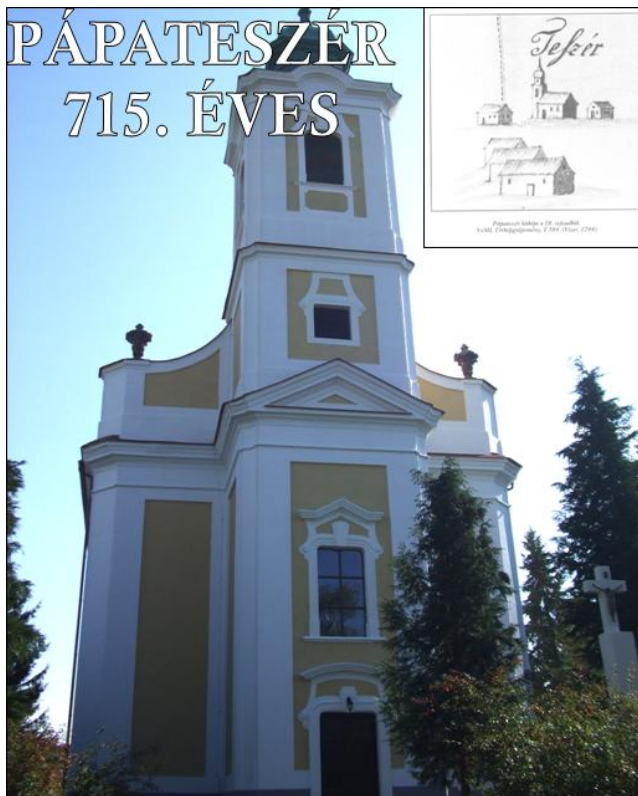

MAGVETŐ

A PÁPATESZÉRI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA ÉRTESÍTŐJE

715 ÉV

715 év. Egy ember számára nagy idő. 23 emberöltő. 10 ember teljes élete. Gyakran eggyel, a magunkéval sem tudunk mit kezdeni. Legalább ennyi idő óta éltek őseink ezen a néhány négyzetkilométernyi területen.

Sokuknak a falu és annak határa volt a VILÁG, itt született, itt is halt meg, anélkül, hogy látta volna, mi van délre a nagy, kéklő hegyeken túl, vagy kik és hogy élnek északra a magas dombok mögött. Az évek, évtizedek múltak, századok vonultak el a táj felett, de az emberek maradtak, még ha menekülni is kellett bizonyos időkben, akkor is visszatértek. Itt voltak otthon. Itt esett jól élni, itt ízlett a legjobban a források, patakok vize, itt volt ízletes a megtermelt gabonából készült kenyér.

Közben változtak a korok, a szerszámok, a szokások, új lakók jöttek, másfajta házak épültek, másként gazdálkodtak. Épült templom, majd mielőtt az enyészete lett volna, új emelkedett mellette. Királyok, uralkodók jöttek-mentek a világ színpadán, bírók váltották egymást szép sorjában. Születtek, felnöttek, ha megérték, házasodtak, gyermekeket nemzettek, megöregedtek, meghaltak. Sorban egymás után, nemzedékről nemzedékre.

Két dolog azonban mindig állandó maradt: egyik a mindennapi verejtékes munka, mellyel megtermelték a mindennapi betevő falatot, a ruhát, mely óvta őket

forróságban, szélben, esőben, fagyban, amely biztosította megélhetésüket; másik pedig az Isten. Az Isten, akinek jóvoltából élhettek, aki adta nekik ezt a földet, annak minden javával, hogy dolgozhassanak a mindennapi betevő falatért, meglegyen a ruha, mely óvja őket forróságban, szélben, esőben, fagyban, biztosíthassák életüket. A belé vetett hit, az ő jelenléte kísérte életüket. Nevével az ajkukon keltek az éltető Nappal együtt, Nekei adtak hálát az életért, az ételért, mindenükért, amijük csak volt, nevét áldva hajtották fejüket álmra. Tudták, Ő adja a fényt, a meleget, az öntöző esőt, a föld termését, Ő takarja be hóval a megpihenő természetet, Ő adja melléjük a társat, a gyermekeket, és hogy a halálnak, e földi világba való elmenetelnek is megvan az ideje, de az itteni életen túl is Isten vár, mert Ő ott van mindenben, még inkább: Benne van ott minden. Együtt éltek családjukkal, a faluval, a falubeliekkel, Isten világában, Isten közelségében. Így volt egész az élet, így volt kerek a világ.

Az ünnepi év zárásakor rájuk emlékezünk. Ha ők nem lettek volna, mi sem élhetnénk és ünnepelhetnénk ezen a helyen. Az a kérdés, méltó utódok vagyunk-e? Méltó utódai vagyunk-e azon elődeinknek, akik itt nyugszanak e templom körül és alatt? Igen, a templom körül és alatt, mert bizony az ősrégi temető mindig a templom körül volt. Mindenki Isten háza mellett akart nyugodni, közel az Úrhoz, aki a Szentségházban lakozik, és aki megnyithatja számukra az örök élet ajtaját.

Vegyük hát számba sorjában.

- Munkás népek lakják zömében ezt a falut. Dolgoznak, hogy meglegyenek a mindennapi élethez szükséges földi javak. Fáradoznak reggeltől estig, sőt, sokan éjszaka és hajnalban is távoli üzemek neonfényes futószalagjai mellett, hogy a családnak meglegyen a mindennapi betevő falat. Embert próbáló időkben igyekeznek megfelelni ember által támasztott embertelen követelményeknek. Ahogy őseik is. Nincs hát mit szégyenkezni.
- Napról napra háromszor szólít hálaadásra a templomtorony harangja, a legkisebb este az elmúlásra figyelmeztet. Vasárnapról vasárnapra délelőtt megszólal a közös áldozatra, imádságra hívó harangszó. Vajon hányan figyelünk oda? Munka közben nincs idő megállni, még csak gondolni sem a Teremtőre. Maroknyi nyáj gyűlik össze az Úr házában az Istennek szentelt napon. Sokan nem is tudjuk, mikor imádkoztunk utoljára, mikor adtunk hálát az Istennek. Itt bizony már van mit szégyellenünk.

A jövőre nézve mindig nagy terveink vannak. Megvalósításukhoz mindig keressük a lehetőségeket, ha erőnkől nem telik, segítséget kérünk attól, akiről azt gondoljuk, jobban ért bizonyos dolgokhoz, mint mi magunk. Gyakran e tervek valóra is válnak, de mindig találunk valamit, ami nem egészen tökéletes. Hiába a jó terv, a gondos megvalósítás, a szakértő segítség, valahogy sosem lesz teljes az életünk. Valami mindig elrontja. Hadakozunk önmagunkkal, egymással, az étellel, a betegséggel, a halállal, a szívünk sosem tud megnyugodni. Valami mindig hiányzik. Ez az a pont, amikor meg kell állni és visszatekinteni egy kicsit a múltba, hogy egy boldogabb jövő felé indulhassunk.

Bárkik legyünk is mi, a múltjukra oly büszke teszériek, biztosak lehetünk abban, hogy őseink, nem is oly távoli felmenőink hívó emberek voltak. Hitték, hogy életük Isten kezében van. Mi már azt gondoljuk, inkább a sajátunkban.

Keményen kell dolgozni, kihasználni az adódó lehetőségeket, és akkor majd minden rendben lesz. Így látjuk helyesnek és így is teszünk. Ám miközben a világ fiainak leleményességével oldjuk meg gondjainkat, akikért mindezt vállaljuk, szépen lassan, észrevétlenül kirostálódznak életünkéből. Meglesz a családi ház, a családi autó, de nincs hozzá család. Elérjük az anyagi jólétet, de nincs kivel megosztani. Minden anyagi feltételt megteremtünk a boldogsághoz, és érthetetlen módon sokkal távolabb van tőlünk, mint mikor elkezdtek megteremteni ezeket a feltételeket.

Hát, igen. Dolgozni, küzdeni, hajtani megtanultunk őseinktől, de úgy éreztük, Istenre, imára, egyáltalán semmilyen természetfeletti dologra nincs szükségünk. Nincs, mert mi már új idők nemzedéke vagyunk, új idők dalaival, eszméivel, tudományával, mi majd megváltjuk magunkat erőnkkel, okosságunkkal. Valóban, meg van bennünk a világ fiainak leleményessége, de a világosság fiainak tisztánlátását eldobtuk magunktól. Számunkra csak kézzel fogható dolgok léteznek, így azt gondoljuk, úgy mutathatjuk ki egymás iránti ragaszkodásunkat, ha e kézzel fogható dolgokkal halmozzuk el egymást. Ez azonban nem működik.

Eleink még egységben szemlélték a világot. Egységben Istennel. Ebben az egységben egyensúly van. Ami szükséges, azt elveszük, felhasználjuk a világ kincseiből, de a középpontban az van, akitől mindezt kaptuk. Az életnek része az, hogy a Teremtővel kapcsolatban állunk. Természetes, hogy benne élünk, hisz ő az ősoka mindennek. Tudták azt is, a kézzel fogható javaknál fontosabbak is vannak. A legfőbb, hogy lelkünk Istenhez kapcsolódjék, azután pedig egymás lelkéhez. Két ember között a pillantások, a gesztusok, a mozdulatok, szavak és a tettek sokkal többet számítanak, mint az élettelen tárgyak, melyek az enyészeté lesznek. Időt adtak Istennek, időt adtak egymásnak. Közösén élték az életet, nem sajnálták mástól a sajátjukat.

Mi sajnáljuk. Nem akarjuk adni, mert nekünk van rá szükségünk. Ragaszkodunk hozzá, meg akarjuk menteni. Nem ismerjük már Jézus figyelmeztetését: „Aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt, de aki elveszíti énrtem életét, megmenti azt!” Ez nem a mi logikánk szerint való. Pedig érdemes lenne egyszer kipróbálni ezt is. Elveszíteni az életünket, odaadni Jézusért. Azért a Jézusért, akihez ünnepezt őseink annyit fohászokdtek, aki mellett még halálukban is ott akartak maradni. Pedig ezt kellene mindannyiunknak megértenie és megtanulnia elődeitől. Kutatjuk a múltat, onnan akarunk valamiféle dicsőséget eredeztetni magunknak. Felmenőink kitartását, szorgalmát, hitét egy kicsit magunknak akarjuk érdemül betudni.

A dolgunk viszont az lenne, hogy a múltból tanulva a jövőnköt építsük. Dicső múltból dicső jelent és jövőt. A dicsőség azonban egészen máshol van, mint ahol eddig megtalálni véltük, vagy kerestünk. A tovatúnt idők arról tanúskodnak, hogy az egyetlen megtartó erő az Istenbe vetetett bizalom, a boldogság egyetlen útja a neki felajánlott élet. Ne sajnáljuk hát az időt, a szeretetet egymástól: férjtől, feleségtől, gyermekektől, szülőktől. Adjuk bátran oda, hisz ha megtartjuk magunknak, elfolyik kezeink közül a semmibe, míg ha lemondunk róla, mind a miénk lesz. Az önként visszaadott életünket örökre megkapjuk az Úrtól. A visszaadott élet pedig azt jelenti, hogy mindenben a Teremtő kedvét keresem, vagyis engedem, hogy szeretete eltöltse szívemet és rajtam keresztül érintsen meg vele más embereket. Legelőször a hozzám közelállókot, a szeretteimet, a családomat. Ha ezt engedem, már nem lesznek annyira fontosak a kézzel fogható javak, így helyreáll a lelkemben az ősi rend: Isten s középpontban, akiért én oda tudom adni az életemet, akiért tudom szeretni a velem élőket minden önös érdek nélkül. Isten kedvéért szeretek mindenkit tiszta szívvel. Így megtalálom mindennek a helyét az életemben és a magam helyét is a világban. Ezt kell megtanulni őseinktől, és akkor a mi életünkben is Két dolog mindig állandó marad: egyik a mindennapi verejtékes munka, mellyel megtermeljük a mindennapi betevő falatot, a ruhát, mely óv bennünket forróságban, szélben, esőben, fagyban, amely biztosítja megélhetésünket; másik pedig az Isten. Az Isten, akinek jóvoltából élhetünk, aki adta nekünk ezt a földet, annak minden javával, hogy dolgozhassunk a mindennapi betevő falatért, meglegyen a ruha, mely óv forróságban, szélben, esőben, fagyban, biztosíthassuk életüket. A belé vetett hit, az ő jelenléte kíséri életüket. Nevével az ajkukon kelünk az éltető Nappal együtt, Neki adunk hálát az életért, az ételért, mindenünkért, amink csak van, nevét áldva hajtjuk fejüket álomra. Tudjuk, Ő adja a fényt, a meleget, az öntöző esőt, a föld termését, Ő takarja be hóval a megpihenő természetet, Ő adja mellénk a társat, a gyermekeket, és hogy a halálnak, e földi világba való elmenetelnek is megvan az ideje, de az itteni életen túl is Isten vár, mert Ő ott van mindenben, még inkább: Benne van ott minden. Együtt élünk családunkkal, a faluval, a falubeliekkel, Isten világában, Isten közelségében. Így egész az élet, így kerek a világ. (℘)

HÍVOM A CSALÁDOKAT A CSALÁD ÉVÉBEN, 2011 SZEPTEMBERÉBEN

BÍRÓ LÁSZLÓ PÜSPÖK LEVELE

Levél a családokhoz, a házaspárokhoz, a jegyesekhez és a szerelmesekhez, a családokat szerető szerzetesekhez és paptestvérekhez és mindenkihez, aki a családi élet mellett áll.

A fészek kiürül

Vasárnaponként, amikor csak kettesben ülnek le ebédelni, különösen zavaró. Azelőtt a gyerekek itt nyüzsögtek az asztal körül, a szobában vidám zsvivaj

volt. A vasárnapi ebéd, meg az előtte és utána együtt töltött idő kiadós beszélgetésekre adott alkalmat az elmúlt, meg a következő hét eseményeiről. Most a többi szék üres, a gyerekszobák elárvultak. Minden a helyén maradt, mégis megváltozott az egész lakás, mintha elszállt volna belőle a lélek. A gyerekek kirepültek, üres a fészek. A szülők élete új szakaszba lépett: ketten maradtak, a soktagú család, amely kettejük házasságára épült, ismét kéttagúvá vált, és ez igen jelentős változás a házaspár életében. Gyakran járul ehhez egy másik változás is, a nyugdíjazás, az aktív munkából való kilépés. Ez a két változás külön-külön is megrázkódtatást jelent, az pedig, ha időben egybeesnek, vagy rövid időn belül követik egymást, radikális fordulatot jelent a házaspár egyéni és közös életében egyaránt. Megváltozik az életritmus, szükségessé válik a mindennapok eddigi struktúráinak átformálása, módosul a szabadidő fogalma, megváltoznak a pénzügyi korlátok is. Eddig semmire sem értek rá, semmire nem jutott elég idő, most egyszerre nem tudnak mit kezdeni idejükkel. Mindez visszahat a két ember kapcsolatára is, komoly próbatétel elé állítva őket. A felkészületlen házaspárok nem értik, hogy miért jelennek meg közöttük súrlódások, miért jelent gondot olyan ügyek elintézése, amelyek eddig magától értőden intéződtek, miért nem sikerül az egyszerű dolgokat egyszerűen megoldaniuk.

A házasságnak ez a fázisa viszonylag új keletű. A meghosszabbodott életkor és a többgenerációs családok eltűnése miatt a „kiürült fészék” házaspároknak ma hosszabb időre, akár két-három évtizedes páros együttlétre kell berendezkedniük. Egyéni helyzetük megváltozott, változtak napi teendőik, mások lettek az állapotbeli köteleességeik, áthangolódásra, kapcsolatuk megújítására van szükség. Nagy esélyt jelent ez a két embernek, hogy tovább haladjanak egymás felé, hogy egészen egymásnak tudják adni magukat, és hogy ezt az ajándékot maradéktalanul el is tudják fogadni egymástól.

Hogyan gondoltok vissza arra az időre, amikor ti „kirepültetek” a szülői házból? Mit gondoltok, hogyan fogjátok ti megélni „fészketek” kiürülését? Idézzetek fel példás „kiürült fészék” házaspárokat ismeretségi körötökből!

A házassághoz nem tartozik egyszer s mindenkorra érvényes „szolgálati szabályzat”, amelyet betartva

nyugodtan, gondoktól mentesen lehet élni. Nincs két egyforma házasság, más a fiatalok házassága, más a gyerekes szülőké, másképp kell alakítaniuk házasságukat a gyerekeiket már szárnyra bocsájtott házaspároknak is. Amikor még fiatalokként vonzódni kezdtek egymáshoz, elindultak egy úton, az egymás felé vezető úton. Most elértek az út egy fontos állomásához, de korántsem a végállomáshoz. Ha megállnak, sohasem jutnak célba. Újra és újra ki kell mondaniuk egymásra az IGEN-t, naponta újra dönteniük kell egymás mellett. Milyen érett, mennyire más most a szeretetük, mint volt akkor, amikor összeházasodtak! De a szeretet sem érkezett el a végállomására; ha nem növekedhet és gazdagodhat, még állandó sem marad, inkább törekennyé, görcössé válik. Amikor évekkel ezelőtt az esküvőn IGEN-t mondtak egymásra, tele voltak ideális elképzelésekkel, vágyakkal, tervekkel. Ezek nem mind teljesültek, sok minden maradt töredékes vagy befejezetlen. Hányszor kellett a terveket a körülmények alakulása, a gyerekek érkezése, esetleges sorscsapások vagy a valós lehetőségek jobb megismerése miatt módosítani! Ez a mostani IGEN már nem illúziókra, reménytelen örömekre, hanem kölcsönös bizonyosságra épül: jó hogy vagy, jó hogy ilyen vagy, jó téged szeretni, együtt haladni boldogságunk útján! IGEN, akarom, hogy boldog legyél, akarom, hogy boldogok legyünk, tudom, hogy semmi nem rendítheti meg szerelmünket.

Mi segít abban, hogy az idő múlásával a szeretetkapcsolat egyre mélyebb, érettebb legyen? Milyen tényezők járulnak hozzá, hogy az illúziókból és a reményekből bizonyosság legyen?

Vannak házaspárok, akikben egy világ omlik össze, amikor a gyerekek elhagyják a szülői házat. Akik viszont el tudják engedni gyerekeiket, azok számára új lehetőségek nyílnak meg, lehetőséget kapnak új vagy éppen régi, de eddig még valóra nem váltott terveik megvalósítására. Különös ellentmondása korunknak, hogy a többgenerációs nagycsaládok ugyan eltűntek, a nagyszülők azonban fontos feladatot töltenek be gyermekeik családjában. A kétkeresős családmodell általánossá válásával szükséges lett, hogy a nagyszülők segítsenek akár a nevelési feladatok megoldásában, akár a háztartásban. Nagy lehetőség ez a generációk közötti együttműködésre és a tradíciók továbbadására is. Ha az ilyen együttműködést a szeretet vezérli, ha a szereplők kölcsönös tisztelettel, megértéssel és tapintattal viselkednek egymás iránt, akkor senki sem érzi magát kihasznált cselédnek, ügyetlen családapának, vagy okvetetlenkedő öregnek.

Nem sérti az egységet, ha az idős házások végre hódolnak egyéni kedvteléseiknek is. Most végre juthat rá idő, nem úgy, mint amikor a kevéske közösen eltölthető idő rovására ment volna. Az pedig, hogy titokban menjen el egyikük barátnőivel, másikuk focimeccsre, fel sem merülhet, hiszen már rég nincsenek titkaik egymás előtt. Ismerik egymást, olvasnak egymás

gondolatában, tudják, hogy melyiküknek mi okoz örömet. Most kiderül, hogyan sikerült a házastársi hűséget megélni: bizalommal telten, kreatívan, vagy kötelességszerűen, teherként, „húzza az ígát”. Aki csupán elkerülte a hűtlenséget, még korántsem volt hűséges. Az igazi hűség megmozgatja a fantáziát és mindig tette serkent, szolgálja az egyén és a házastárs fejlődését, életet visz a kapcsolatba. Mindig van felfedeznivaló a másikban, és mindig lehet találni valami új örömszerzési lehetőséget. 30 évi házasság után is rá lehet csodálkozni a másik vonzó külsejére, és lehet törekedni arra, hogy még vonzóbb legyen külsőnk, hogy a lehető legjobb oldalunkról mutakozzunk házastársunk előtt. Törekednünk kell arra is, hogy a társ minden jó tulajdonságát, a benne rejlő minden értéket megismerjük és segítsük tökéletesíteni, fejleszteni. A fejlődési lehetőség határtalan. A hűség hibádzik ott, ahol már nincs készség a fejlődésre, a változásra. Ugyanakkor a hűség is változásra szorul, noha továbbra sem nélkülözheti a kölcsönös bizalmat és a feltétlen megbízhatóságot. Másképp hű egy ifjú ház, és

másképp egy nagyszülő. A házasságnak ebben szakaszában, amikor a házaspár magára marad, különösen igaz: csak akkor tudjuk magunkat a másikkal teljesen átadni, ha egészen egymásra hagyatkozhatunk. Jó, hogy ilyen vagy, együtt változunk, öregszenk naponta. Épp ez a házasságban a varázslatos, a közös útnak sohasem érünk a végére, amíg élünk, úton vagyunk. Sohasem érjük el azt a pontot, amelyen megállhatunk. Nem várjuk, hogy a jövő beteljesedjék, hanem elébe megyünk – mondja egy dél-amerikai indián mondás. Aki hűséges, az bizalommal vág neki az előtte álló útnak. Mert bízik Istenben, aki a leghűségesebb, aki kettejükre kimondta a maga végleges IGEN-jét.

Hogyan változott a nagyszülők helyzete és szerepe családokban visszatekintve néhány generációra?

Bíró László

a MKPK családreferens püspöke

a Magyar Katolikus Családegyesület elnöke

VÁLSÁG VAGY VÁLTOZÁS? – A CSALÁD ÉS A HÁZASSÁG JELENE¹

A XX. és a XXI. század sok tekintetben megváltozott. Nagyon fejlődött a technika, a tudomány, ez lehetővé tette, hogy könnyebb legyen a boldogulásunk.

A *család* szó ma a köztudatban azt az általában egy fedél alatt élő kisközösséget jelöli, amelynek tagjait egyrészt *házassági* kötelék, másrészt pedig gyermekszülő kapcsolat fűz egymáshoz. A történelem korábbi századaiban azonban Európában a család fogalma nem egészen ezt jelentette. A szó egyaránt utalhatott az együtt élők közösségére, de a rokoni kötélekkel összetartozók csoportjára is. A csak együtt élő - s inkább a *háztartás* szóval jelölt - közösségnek nem minden tagja állt egymással rokoni kapcsolatban; ugyanakkor a vérségi rokonok - akik viszont nem feltétlenül laktak egy fedél alatt - szintén családként azonosították magukat.²

Az elmúlt időszakban bekövetkezett változások, viszont olyan folyamatot indított el, ami a világunk fejlődése mellett az emberi kapcsolatokat rossz irányba fordította. Az emberek folyamatosan küzdenek a mindennapi megélhetésért, a pénz irányít mindent, ezért dolgozik mindenki. Mivel a fizetésből nem tudnak megélni, sokak rászorulnak arra, hogy munkájuk mellett másodállást vállaljanak. Emiatt a pénzszerzés kerül az életükben az első helyre, maga mögött hagyva minden emberi kapcsolatot, a családokat, házasságot.

A rengeteg munka miatt nem jut idő barátira, barátnőre, férjre, feleségre, gyermekekre, családra. Ingerültté válik a kor emberre és ezt az ingerültséget akarva-akaratlanul a közeli hozzátartozóikon vezetik le. Férfi és nő egyaránt arra kényszerül, hogy a legtöbbet nyújtsa

munkahelyén, hisz csak a teljes erőbedobással végzett munka, sok esetben a nap 24 órájának feláldozása adja meg azt a jövedelmi szintet, amely elegendő ahhoz, hogy elképzelésüknek megfelelő életszínvonalat érjenek el.

Elvárás sikerorientált társadalmunk részéről a szakmai előrehaladás, az állandó önképzés különösen a felsőfokú végzettségük tekintetében. Aki nem halad a korrallal, nem tud állandóan versenyképes tudást megszerezni, az eltűnik a süllyesztőben.

Komoly probléma a munkanélküliség. Biztosnak tűnő egzisztenciák válnak semmivé azzal, hogy megszűnik a munkahely és ezzel a rendszeres jövedelem. A létbizonytalanság rányomja bélyegét az egyén önbizalmára. Bizonyos életkor felett elvéve lehet munkát kapni, így feleslegesnek érzi magát, nem látja értelmét mindennapi küzdelmeinek. Egyre gyakrabban tapasztalni, hogy a gyermekvállalás előtt álló nőkkel szemben előnyt élveznek azok, akiről már nem feltételezik, hogy szülni fognak. Lassan hozzászokik ahhoz, hogy mindent és mindenkit eszköznek tekintsen a boldogulás érdekében, különben elvesz a körülötte örvénylő forgatagban.

A társadalom nem „díjazza” a gyermekvállalást. Jelentős jövedelem kiesést jelent, ha az anya otthon marad gyermekével, így a cél a minél előbbi ismételt munkába állás.

A divatos ideológiák elmaradottnak tekintik a család intézményét. A hagyományos apa, férj, anya, feleség szerepek eltűntek, átalakultak. A mai kor fő üzenete az önmegvalósítás, az önkifejezés, az egyéni siker középpontba állítása. A fő cél, hogy az ember jól érezze magát, kiteljesedjék személyisége és élvezze az életet. Mondhatjuk: az önzésre épít, az egyéni ambícióra. Ebben a gondolkörben kevés értéket jelképez a hűség, az odaadás, az önfeláldozás, a szeretet. Mindez csak annyiban hasznos, amennyiben eszközként lehet

¹ A Magyar Katolikus Püspöki Kar 1999-ben kiadott „Boldogabb családokért” körlevele felhasználásával

² A Magyar Katolikus Püspöki Kar 1999-ben kiadott „Boldogabb családokért” körlevele 1.1.7. fejezet

felhasználni az egyéni célok elérése érdekében. Eddig devianciának számító viselkedésmódokat elfogadottá nyilvánít, alapjaiban megrendítve ezzel a hagyományos értékeken alapuló világképet. Hirdeti a másság tiszteletét, miközben azt a másságot, mely a hagyományon alapuló értékrendet képviseli, „hivatalból” üldözi, elítéli. Követendő életmódnak tünteti fel a homoszexuális kapcsolatokat, és manapság eljutott arra a szintre, hogy a tradicionális szülői szerepeket is szeretné eltüntetni: tiltja a nemek megkülönböztetését és az ennek megfelelő nevelést a gyermekek részéről, ugyanezt teszi a szülői szerepekkel: egyes számú szülő, kettes számú szülő. Mintha az embernek természetes joga lenne arra, hogy saját nemét, nemi szerepét saját maga megválassza.

A szexuális élet terén a szabadosságot hirdeti, hiszen felfogása szerint ez is két szabad ember döntésén alapul, amibe senkinek nincs beleszólása. Bátorítja a korai nemi kapcsolatot is, mint a fiatalkor természetes velejáróját, hasonlóan a tudatmódosító szerek használatához, mert mindent ki kell próbálni és utána lehet csak eldönteni, hogy a továbbiakban is él vele, avagy nem.

A szellemi javak területén elégséges a legszükségesebb ismeretek elsajátítása, mindenki csak ahhoz értsen, ami a munkája. Az istenhit lesajnált életfelfogás, mely megköti az emberi szabadság kiteljesedését, helyette javasolt inkább a különféle okkult, ezoterikus tanok elfogadása, mert az szárnyakat adhat az emberi elmének.

Az egyén legfőbb feladata pedig fogyasztani a különféle előállított, megtermelt javakat, hogy a gazdasági fejlődés fenntartható legyen a globális világban különösen az által is, hogy a harmadik világban éhbérért előállított terméket a fejlett világban eladva extraprofitot érjenek el a vállalatok, üzlethálózatok, és ez így rendben van, mert mindenki annyiért adja el munkaerejét (életét?), amennyiért jónak látja. Ezt a gépezetet a pénzvilág hivatott mozgásban tartani, mely hitelei után busás hasznot termel az üzletemberek részére.

A modern állam szerepe pedig az, hogy ezt a liberális felfogást védelmezze, megfelelő jogi keretekkel biztosítsa feltétlen működését és minden állampolgárra kényszeríthetőségét.

Ezen gazdasági, társadalmi, erkölcsi körülmények és állapotok közepette kell (kellene) hogy működjön a család. A család, amely a házasságon alapul, és a mi felfogásunk szerint két különböző nemű ember szabad akarattal vállalt testi-lelki szeretetközössége, amely a teremtő Isten különös áldásában és oltalmában részesül.³ (Leitner Rita-Leitner Pál közös írása - folytatása következik.)

A CSALÁD "BELÜLRŐL"

A családok évében nekünk, lelkipásztoroknak is meg kell szólalnunk. Mi foglalkoztunk a gyerekekkel, a fiatalokkal, a felnőttekkel, az öregekkel, a beteggel, a megholttal,

sőt a megholt lelkével is. Eme kapcsolatok által bőséges betekintést nyerünk a családok életébe. Én most nem a házasságok válságáról, sem az elválásokról, sem a kevés gyerek-számról akarok beszélni. Még a filmek, regények által bemutatott negatív családi modellekről sem. Ezekkel mindenki tisztában van. Számos kritika éri a TV-k, mozik, regények család-ábrázolás módját, ahol kizárólag negatív színben tünteti fel a házasságot, a családi együttélést, szülők-gyermekek kapcsolatát és mindenek fölé emelik a testi szerelmet, amit úgy mutatnak be, hogy az minden földi probléma megoldásának legtokéletebb eszköze. Ezt úgy ábrázolják, hogy az többet ér a családi köteléknél, a saját gyerek nevelésénél, vallási értékeknél, sok esetben még a pénznél is. Én pozitív, vonzó, minden kicsi dologban is észrevehető módon akarom bemutatni a család életét, kezdve a születéstől a temetésig, sőt a megholtakkal való kapcsolattartásig. Ez a bemutatás nem a külső szemlélő szemével történik, hanem maguknak a családoknak belső élményeként válik láthatóvá.

1. Az igazi keresztény család a szentségi házassággal jön létre. Itt mindjárt van férj és feleség, apa-és anyajelölt. Unalmas lenne az esküvői szertartást ismertetni papi szemmel, ezért nézzük meg miként látja ezt egy "gyakorló" asszony: "Tegnap egy szép májusi esküvőn vehettem részt. Mellettem egy fiatal édesanya ült, egyhónapos gyönyörű, nyugodt kisbabájával. Elöttem egy másik, szépen gömbölyödő, héthónapos pocakjával. Az oltár előtt a házasulandók éppen azt mondták: "Semmiféle bajában vagy betegségében el nem hagyom!" Uram, áldd meg Őket, akik a divattal bátran szembehaladva, kézenfogva mennek a feléd vezető úton. Adj szívükbe alázatot a szerelem mellé. A férfiak a házasság ideje alatt megértsék Józsefnek, az ácsnak társi, apai, szolgáló alázatát, az asszonyok megértsék Mária szavait: "Íme az Úr szolgáló leánya!" Áldd meg áldozatvállalásukat, testüket, lelküket, szándékaikat, tedd erőssé kezüket, mellyel egymás kezét fogják. Tedd házaseletüket példává a felnövekvő nemzedékek számára, hogy hozzád és egymáshoz hűségesek maradjanak." Annyira fontos ez az áldás és az egymás iránti hűség nemcsak a nemi életben, hanem az egymás melletti kitartásban, hogy a jubileumi házasságuk alkalmával így tudjanak hálálkodni: "Én lennék ez itt? Én, az a csúszós tenyerű, nagyra nőtt lány, akit sokan szerettek, sokan nevettek, én állok most itt az oltár előtt? Én ünneplem a 40. házassági évfordulómat? Az én oldalamon áll az a férfi, akit meg se érdemlek? Aki szebb is nálam, jobb is nálam, okosabb is, kedvesebb is nálam, türelmesebb is nálam, és mégis eltűr maga mellett? Köszönöm!" Az ilyen esküvő valóban gyümölcsöző mindkét fél és a gyerekek számára is.

2. A család gyümölcse a gyermek, ahogy Jézus Mária méhének gyümölcse. Ez a Jézus gyermek akart lenni. Nyilván a család gyermekeit is megáldotta. A mai gyermekeknek is szükségük van áldásra: "Jézus, te kisgyermekeket állítottál példaképnek, hogy a gőgös felnőtteket alázatra figyelmeztess." Egy édesanya erről így ír: "Sok évvel ezelőtt egy feketehajú kisbabát tartottam keresztvíz alá és ma ennek a feketehajú kisbabának, Csabának harmadik gyermekét, a kis Dalmát kereszteljük.

³ A Magyar Katolikus Püspöki Kar 1999-ben kiadott „Boldogabb családokért” körlevele 3.89

Köszönjük, Urunk, hogy a keresztség által a családot kibővítéd keresztyermek és a keresztszülők és egyéb rokonok nagy családjává. A kis Dalma is nőjön testi, lelki gyarapodásban naggyá úgy, hogy majd az ő kisgyermekét is ez a nagycsalád valamelyik tagja tarthassa keresztség alá.

Uram, amikor egy gyermeket küldesz a földre útravalót adsz neki, egy titok-csomagocskát. Ebben a csomagban van minden szép és jó, amit ő majd embertársainak adhat. Ez az ő küldetésük, ami által megértik, hogy életüknek pontos oka, célja és értelme van." A szülő és a gyermek kapcsolata nemcsak a legtermészetesebb, a legközelibb, a legszorosabb, hanem - ahogy mondani szokták - a vér nem válik vízzé, megmarad egész életre: "Köszönöm, Uram, kislánykoromtól kezdve készülhettem arra, hogy anya legyek. Köszönöm azt a kilenc hónapot, amit együtt tölthettem gyermekemmel, hogy világra hozhattam, szerethettem, nevelhettem, taníthattam, és megérttetted velem, hogy ő nem az én tulajdonom, hanem a tied."

3. A család életében az iskola komoly szerepet tölt be. Rendes körülmények között 6-24 éves korig terjedhet. Elég hosszú időtartam! Hogyan viselkedjek a szülő és gyermek ezen idő alatt? Az iskolákat a családdal össze kell kötni. Valahogy így: "A héten a rajzkörben a gyerekek gyönyörű kakasokat festettek. Az egyik kakas mellett ott a kis csibe. Mondom a gyerekeknek, hogy a családban a kakas az apa, mire ők: igen az apa ugyanúgy szereti, védi, őrzi gyermekeit, mint az anya, aki együtt kerékpározik, focizik, barkácsol, beszélget a gyerekekkel."/82/

4. A szülők erkölcsi példája áthagyományozódik a gyerekekre. A jó is meg a rossz is. Valóban örül a szülő annak, ha a gyermeke káromkodik, hazudik, visszabeszél, részegeskedik, züllött életet él, rendetlen kapcsolatokat tart és azokat váltogatja? A szülő valóban megelégszik azzal, hogy gyermeke nem kerül börtönbe, nem veri meg a szülőjét, nem fosztja ki anyagi javaiból s öreg korára beteszi a kórház krónikus osztályára, szociális otthonokba? Nem inkább annak örül, ha a gyermekénél a szülő a jó és tisztességes beszédmodort tapasztalja, másoktól elismerést hall róla, látja vallásos életét s gyermeke családjának vallásosságát s azokat a hagyományokat, amiket ő nevelt belé nem szeretné viszontlátni? Hát nem derül fel a szíve annak a szülőnek, aki így nyilatkozik: "A napokban társaság volt nálunk, s délután fénypontjaként kenyeret sütöttünk. A megkelt tésztából mindenki kapott egy darabot, azt zsömlvé formázta, késsel belekarcolta nevét, vagy egy keresztet, aztán kisütöttük mindegyiket. Az idősebbek még emlékeztek a kemencében sült kenyér ízére, amit szerintük nem lehet elfelejteni. Az a szokásom, hogy mielőtt megszegném a kenyeret, keresztet rajzolok késsel a kenyér hátára, pontosan úgy, ahogy édesapámtól láttam gyerekkoromban. És én is örülök, amikor gyermekeim

mozdultjaiban felfedezem az én mozdulataimat, és örülök annak, hogy az én hitem tovább él gyermekeiben s talán majd ők is tapasztalhatják, ugyanezt a saját gyermekeinél."/41/91//

Az idősebb szülő is tanulhat gyermeknevelést, mint a következő nyilatkozatból is ki tűnik: "Ha előlről kezdeném a nevelést, fenyegetés helyett festegetésre használnám a kezemet, példálózás helyett példát mutatnék. Nem siettetném a gyereket, hanem hozzá sietnék. Nem a nagyokost játszánám, hanem okosan játszánék. Komolykodás helyett komolyan venném a vidámságot, kirándulnék, sárkány eregetnék, réten kószálnék, bámulnám a csillagokat. Civakodás helyett babusgatásra összpontosítanék. Nem erőszakoskodnék a gyerekekkel, hanem a lelkét erősíteném. Előbb az Önbizalmát építeném, aztán a házamat. Kevesebbet beszélnek a hatalom szeretetéről és többet a szeretet hatalmáról."/Diana Loomans/

Érdeemes megszívlelni a tapasztalatból vett következő intést is: "Légy szüleid szemefénye, kistestvéred hű nővére és majd valakinek drága kicsi felesége!"/Esze Éva/

5. A családban nemcsak apa-anya-gyerekek vannak, hanem rokonok is. Vannak vér-rokonok /nagyszülő, unokatestvér, stb/ és vannak jövevény rokonok /vő, meny, keresztszülő, sógor, stb./. A keresztyén család nem bezárt közösség, hanem nyitott a külső szeretetre, tehát ilyenek felé is. Ők is szerepet játszanak a család életében. Sokszor döntő szerepet. Nem mindegy, milyen irányban döntenek ezek. Egy meny, egy vő a család eddigi boldog, vallásos életét képes nagyon rossz irányba vinni s ezzel komoly bonyodalom okozója lehet, de ha jó irányba történik a változás, áldás származik az eddigi nem-vallásos családra. "Köszönjük, Uram a keresztszülőket, akiknek feladatvállalása nem elégszik meg a keresztelői arany láncocskával, hanem részt vállalnak a rájuk bízott keresztyermek lelki növelésében is. Köszönöm azokat az embereket, akik életem során törődtek a lelkemmel is, köszönöm szüleimet, testvéreimet, családomat, tanítóimat, barátaimat, papjaimat, akik ezt megvalósították."/38/ Kiváló tanítást ad nekünk egy édesapa: "Amikor elkészült a házam, olyannak sikerült, amilyennek elképzeltem. Járkáltam az új házamban, gyönyörködtem otthonomban. Hirtelen az a gondolat vágott belém, hogy ez úgy ahogy van, semmit sem ér, ha nincsenek benne azok, akiket szeretek. Amikor hazajöttek ők, azonnal más érzés töltött el engem: már nem üres a ház, nem üres életem háza sem, mert ők körülöttem élnek, életemet folytatják és bennük nemcsak az én életem folytatódik, hanem a falumé, nemzetem is. Így nem üres a lelkem háza, mert tíz Isten is benne él."/44-45/

(Dr. Kisnemes János írása – folytatása következik.)

KÉPMEGÁLDÁS

Dr. Schandl László orvos dandártábornok úr jóvoltából megújult Szent Anna képünket Dékány Á. Sixtus zirci apát úr áldotta meg június 24-én a vasárnapi szentmisét követően. Dandártábornok urat augusztus 20. alkalmából léptették elő, egyben véglegesítették főigazgatói megbízását a Honvédkórház Állami Egészségügyi Központ élén. Mindezekért az augusztus 20-i igeliturgián családjával körünkben, Pápateszéren adott hálát Istennek. Gratulálunk előléptetéséhez, kinevezéséhez.

ELLA ISTVÁN ÉS FELESÉGE KONCERTJE

Augusztus 24-én este adott koncertet templomunkban Ella István Liszt-díjas orgonaművész és felesége. Aki ezen a fülledt nyári estén betért a templom hűvösébe, felemelő pillanatokot élhetett át. A zene elborított mindent és mindenkit. Lelkünket az Úrhoz emelte. Az orgonával együtt dicsőítettük az Istent, majd hálát adtunk és kéréseinket terjesztettük elé, végül megköszöntük, hogy meghallgatott bennünket. Elfelejtettük a meleget, a mindennapi gondokat, csak mi voltunk ott és a szívünkben a hála a velünk lévő Teremtő felé. A zene, az ének vitt bennünket ily közel egymáshoz. Felejthetetlen este volt.

KÓPHÁZA – SOPRON ZARÁNDOKLAT

Idei zarándoklatunk Kópházára vezetett bennünket. Ismét útra keltünk, hogy lelkünk terhét, kéréseinket, hozzátartozóink ügyeit a Szűzanya elé vigyük és kérjük közbenjárását. A kegytemplomnál Antal atya várt bennünket, nagy szeretettel. Aki úgy érezte, hogy meg kell békélnie Istennel, megethette a gyóntatószék magányában. A szentmisén vendéglátónk biztatott bennünket a jobb életre, megtérésre, a Szűzanya tiszteletére. Szokásos imaóránk után indultunk a közeli Sopronba, a hűség városába. A domonkosok templomában egy

Franciaországból jött szerzetes atya fogadott bennünket, bemutatta a templomot, beszélt a szerzetességről. Ezt követően mindenki szabadidőt kapott, bejárhatta a történelmi belvárost, megihatott egy pohár hideg frissítőt, egy hűsítő fagyaltot. Kora délután indultunk hazafelé, könnyű lélekkel, örvendező szívvel értünk haza szeretteinkhez. A Szűzanya ismét meghallgatott bennünket, segített, hogy visszatérjünk Istenhez.

EMLÉKTÁBLA ÉS SZENTKÉP MEGÁLDÁSA A JUBILEUMI ÉV ZÁRÁSA

Bíró László püspök atya, a Magyar Katolikus Püspöki Kar családreferense ünnepi szentmisében áldja meg a restaurált Hétfájdalmú Szűzanya képét, valamint a község 715 éves fennállásának emléket állító márványtáblát, melyet Schalkhammer János és felesége adományozott az egyházközség és a falu részére. Az emléktábla a templom bejáratánál emlékeztet bennünket arra, akiben mindig, minden körülmények között bízhatunk: a gondviselő Istenre. A tábla felirata: „LEGYEN URAM A TE KEGYELMED RAJTUNK, AMIKÉPPEN BÍZTUNK TEBENNED!” (33. ZSOLTÁR) ISTEN DICSŐSÉGÉRE, EMBEREK ÜDVÖSSÉGÉRE, PÁPATESZÉR 715 ÉVES JUBILEUMI ÉVÉNEK EMLÉKÉRE. 2010. X. – 2011. X.”

Köszönjük az adományozó Schalkhammer házaspárnak ezt a szép adományt, Isten áldja meg és óvja őket életük során családjukkal együtt! A szentmise egyben a jubileumi év lezárását is jelenti.

IMÁDSÁG

Búcsúima

Istenem, enyéim voltak – Te nekem adtad őket
Gyermekkorban, ártatlanul, tisztán.
Megpróbáltam nevelni őket szóval,
Köszönöm, hogy jó talajra hullott egyik-másik szavam.
Igyekeztem Hozzád vezetni őket imával,
- Te tudod, mennyivel – és köszönöm,
Ha kegyelmed belenyúlt gyarló imám nyomán
Egyikük-másikuk életébe.
Most visszaadom őket Neked! Elmennek!
Az én szemem
Már nem tudja kísérni egyre távolodó lépteiket,
De tudja a Ted!
Az én kezem nem tud utánuk nyúlni a sikos ösvényen,
De elér oda a Tied!
Az én hangom, óvó, féltő hangom
Nem tud megcsendülni fülükben a veszély óráján,
De megcsendülhet a Te meleg, szerető hangod!
Az én szívem, az én szegény emberszívem,
Még csak dobogni sem tud mindig értük,
De a Te szívedre mindig lehajthatják elfáradt fejüket!
Esengve kérem:
Őrizd lépteiket, hogy – az írás szava szerint –
Kőbe ne üssék lábukat.
Őrizd szívüket, hogy össze ne törjék lelkiismeretlen emberek.
És ha majd eljő az óra, amikor
Egybegyűjtöd és megítéled a pástort és a nyáját,
Add, hogy egy se vesszék el közülük. Ámen.
(Perger Gyula)

Keresztény édesanyák Szent Mónika közösségének napi imája

MENNYEI ATYÁNK,

minden ajándék és öröm osztogatója, aki nekem az édesanyai hivatást adtad, hálát adok neked és áldom szent Nevedet.

ÚR JÉZUS! Kérlek, növeld hitemet, erősítsd reményemet és tökéletesítsd szeretetemet, hogy jó keresztény édesanya lehessek.

SENTELEK ÚRISTEN, erősíts engem, hogy életem minden nehézsége közepette se szűnjek meg gyermekeink hitéért imádkozni.

Minden könyörgés előtt mondjuk: **SEGÍTS MINKET URUNK,**

- hogy gyermekeinket életünk példájával vezessük Tefeléd.
- hogy amikor gyermekeinkkel foglalkozunk, jóságos higgadtság, tekintély és szeretet áradjon belőlünk.
- hogy figyelemmel kövessük gyermekeink jellembeli fejlődését és meg tudjuk óvni őket a rossz környezeti befolyásoktól.
- hogy keresztény életünk oly vonzó legyen gyermekeink számára, hogy azt kövessék és másokra is átsugározzák.
- hogy gyermekeink tiszteljék Szentatyánkat, ragaszkodjanak az Egyházhoz i és együttműködjenek lelkipásztorainkkal.
- hogy ha gyermekeink közül valamelyik meghívást kapna a papi vagy szerzetesi életre, azt hálásan elfogadjuk és támogassuk.-
- hogy gyermekeink életük csalódásai, veszélyhelyzetei vagy testi megpróbál- tatásai közepette is megtapasztalják gondoskodó szeretetedet.
- hogy ha az élet útvesztőiben egyik vagy másik gyermekünk megrendülne hitében és letérne a helyes útról, őt akkor is szeretetünkkel, türelmünkkel és imáinkkal segítsük, hogy visszataláljon Hozzád.
- hogy ha gyermekeink megbánnak, el- távolodnak tőlünk, vagy hálátlanok velünk szemben, mi akkor is teljes bizalommal terjesszük eléd kéréseinket.
- hogy férjeink megértsék, milyen fontos feladat gyermekeink jellemének és hitének erősítése, és szívből segítsék őket imá- ikkal is.

- hogy gyermekeink családjában a Te békéd és szereteted uralkodjon, és unokáink is erősödjenek hitükben.

- hogy amikor más édesanyákkal találkozunk, fel tudjuk breszteni bennük a Közösségünkhöz való tartozás vágyát. Különösen könyörgök a mai napon (saját kérés)
..... gyermekért.

Könyörögjünk!

SZÜZ MÁRIA, égi Édesanyánk, eszközöld ki számunkra is azt az örömet, amiben Szent Mónikának volt része, amikor láthatta fia életében a hit diadalát.

ÚR JÉZUS, kérünk add meg nekünk szülőknek és gyermekeinknek azt a nagy kegyelmet, hogy majd együtt örvezzhessünk a Te dicsőségében az egész örökkévalósá- gon át.
Ámen

VIDÁM PERCEK

Öreg székely fohászokodik:

- Drága Istenem, én úgy szeretem a feleségem, mindent megtennék érte! Kérlek, ne engedd, hogy beteg legyen, legyek az inkább én! Kérlek, ne engedd, hogy szenvedjen, szenvedek inkább én! Ne engedd, hogy özvegy legyen, legyek inkább én!

Két vadász elment Afrikába. Találnak egy 2 águ utat.

Megbeszélük, hogy este itt fognak találkozni. Este találkoztak.

- Képzeld! Én lelőttem 1 krokodilt, 2 leopárdot és 4 orrszarvút.

- Ez semmi! Mert én vagy 15 nenét is levadásztam!

- Te öreg ! Mi az a nene?

- Hát én azt nem tom, de mikor felé fordítom a puskát, akkor azt mondja hogy: NE! NE!

Októberi program:

Októberben minden héten hétfőtől péntekig: este fél 7-től rózsafüzér ima a templomban.

Október 8.: Csatkai zarándoklat. Indulás reggel 8 óra, várható visszaérkezés délután 2 óra. Útiköltség: 1.000,-Ft/fő.

Október 14: engesztelő nap

Kiadja: Róm.Kat. Plébánia Pápateszér ©

Kiadásért felel és szerkeszti:
Leitner Pál állandó diakonus

Elérhetőségek:

Horváth Tamás plébános: Plébánia: 8558 Csót Rákóczi u. 28. Tel.: 89/354-246; Mobil: 06/20/770-8259

Leitner Pál állandó diakonus: Tel.: 89/352-009; Mobil: 06/20/828-0735